

1

Ο τίτλος εμφανίζεται ένα απόγευμα ταυτόχρονα σε διάφορα ενημερωτικά σάιτ: ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ ΠΑΚΕΡ!

Η τηλεόραση πιάνει την είδηση λίγα λεπτά αργότερα, διακόπτοντας την κανονική ροή του προγράμματος με ένα Έκτακτο Δελτίο Ειδήσεων, καθώς ο παρουσιαστής κοιτάει σοβαρός την κάμερα και λέει: «Όπως μας ενημερώνουν οι ανταποκριτές μας στο Σικάγο, ο κυβερνήτης Σέλντον Πάκερ δέχθηκε επίθεση». Και μόνο αυτό γνωρίζουν οι πάντες για ένα διάστημα, ότι δέχθηκε επίθεση. Και για μερικά ιλιγγιώδη λεπτά όλοι έχουν τις ίδιες δύο απορίες: Πέθανε; Και: Βίντεο υπάρχει;

Οι πρώτες πληροφορίες καταφθάνουν από ρεπόρτερ που βρίσκονται στον τόπο της επίθεσης, καλούν από τα κινητά τους τηλέφωνα και βγαίνουν απευθείας στον αέρα. Λένε ότι ο Πάκερ βρισκόταν στο Χίλτον του Σικάγο, όπου θα μιλούσε σε ένα δείπνο. Μετά το δείπνο, διέσχισε μαζί με την κουστωδιά του το Γκραντ Παρκ, κάνοντας ρεβεράντζες, χαϊδεύοντας μωρά, κάνοντας όλους τους συνηθισμένους λαϊκιστικούς προεκλογικούς ελιγμούς, όταν ξαφνικά, μέσα απ' το πλήθος, άρχισε την επίθεση ένα άτομο ή μια ομάδα.

«Τι εννοείς επίθεση;» ρωτάει ο παρουσιαστής. Κάθεται σε ένα στούντιο με γυαλιστερά μαύρα πατώματα και κόκκινους, άσπρους και γαλάζιους φωτισμούς. Το πρόσωπό του απαλό σαν τούρτα. Πίσω του, άνθρωποι σε γραφεία μοιάζουν να δουλεύουν. Λέει: «Μπορείς να περιγράψεις την επίθεση;»

«Το μόνο που γνωρίζω αυτή τη στιγμή», απαντάει ο ρεπόρτερ, «είναι ότι του πέταξαν κάτι».

«Τι κάτι;»

«Δεν είναι σαφές αυτή τη στιγμή».

«Χτυπήθηκε; Είναι τραυματισμένος;»

«Ναι, νομίζω ότι χτυπήθηκε».

«Είδες τους επιτιθέμενους; Ήταν πολλοί;»

«Υπήρξε μεγάλη σύγχυση. Και φωνές».

«Αυτό το κάτι που του πέταξαν, ήταν μεγάλο ή μικρό;»

«Υποθέτω αρκετά μικρό. Για να το πέταξαν».

«Μεγαλύτερο από μπάλα του μπέιζπολ, δηλαδή;»

«Όχι, μικρότερο».

«Επομένως, σαν μπάλα του γκολφ;»

«Ίσως να είναι ακριβές αυτό».

«Ήταν μυτερό; Ήταν βαρύ;»

«Όλα έγιναν πολύ γρήγορα».

«Ήταν προμελετημένο; Μια συνωμοσία ίσως;»

«Τα ερωτήματα είναι πάρα πολλά».

Φτιάχεται ένας τίτλος: *Τρόμος στο Σικάγο*. Εμφανίζεται με έναν συριγμό σε ένα σημείο πλάι στο αυτί του παρουσιαστή και κυματίζει σαν σημαία στον άνεμο. Το δελτίο δείχνει έναν χάρτη του Γκραντ Παρκ σε μια τεράστια οθόνη αφής, ένα συνηθισμένο πια συστατικό των σύγχρονων τηλεοπτικών ειδήσεων: κάποιος στην τηλεόραση επικοινωνεί μέσω μιας άλλης τηλεόρασης, όρθιος μπροστά στην τηλεόραση, την οποία χειρίζεται τσιμπώντας τη με τα χέρια του, ζουμάροντας σε υπερυψηλή ανάλυση. Όλα φαίνονται πραγματικά άψογα.

Ενώ περιμένουν να καταφθάσουν κι άλλες πληροφορίες, συζητούν σχετικά με το αν το περιστατικό θα βοηθήσει ή θα πλήξει τις ελπίδες του κυβερνήτη για την προεδρία. Θα τις βοηθήσει, καταλήγουν, καθώς η αναγνωρισιμότητά του είναι αρκετά χαμηλή έξω από τους κόλπους των λυσσασμένων συντηρητικών ευαγγελιστών οπαδών του που απλώς λατρεύουν όσα έκανε ενόσω ήταν κυβερνήτης του Γουαϊόμινγκ, όταν απαγόρευσε τελείως τις αμβλώσεις, επέβαλε τη δημόσια απαγγελία των Δέκα Εντολών από τα παιδιά και τους δασκάλους κάθε πρωί, πριν την πρωινή έπαρση της σημαίας, έκανε τα αγγλικά την επίσημη και μοναδική γλώσσα στο Γουαϊόμινγκ και στέρησε το δικαίωμα στην ακίνητη περιουσία σε όποιον δεν μιλούσε άπταιστα αγγλικά. Επίσης, επέτρεψε τα πυροβόλα όπλα σε κάθε καταφύγιο άγριων ζώων της πολιτείας. Και επιπλέον εξέδωσε ένα διάταγμα σύμφωνα με το οποίο το πολιτειακό δίκαιο υπερερούσε του ομοσπονδιακού δικαίου σε όλα τα ζητήματα, μια κίνηση που ισοδυναμούσε, σύμφωνα με τους συνταγματολόγους, σε διοικητική απόσχιση του Γουαϊόμινγκ από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Φορούσε καουμπόικες μπότες. Έδινε συνεντεύξεις Τύπου στο ράντσο του. Κυκλοφορούσε με ένα αληθινό όπλο πάνω του, ένα περίστροφο που κρεμόταν σε μια δερμάτινη θήκη στον γοφό του.

Στο τέλος της μοναδικής του θητείας στη θέση του κυβερνήτη, δήλωσε ότι δεν θα διεκδικούσε την επανεκλογή του προκειμένου να αφοσιωθεί στα εθνικά ζητήματα και τα μέσα ενημέρωσης θεώρησαν φυσιολογικά ότι κάτι τέτοιο σήμαινε ότι θα κατέβαινε για πρόεδρος. Τελειοποίησε ένα στιλ ιεροκήρυκα-καουμπόι και έναν αντιελιτίστικο λαϊκισμό και βρήκε ένα ευήκοο ακροατήριο, ιδίως στις τάξεις των δυσαρεστημένων από την τρέχουσα ύφεση λευκών συντηρητικών εργατών. Συνέκρινε τους μετανάστες που έπαιρναν τις δουλειές των Αμερικανών με κογιότ που σκοτώνουν ζωντανά και, όταν έκανε αυτή τη δήλωση, πρόφερε τα κογιότ με βαριά προφορά: *κουγιότ*. Με την ίδια βαριά προφορά, πρόφερε την Ουάσινγκτον με ένα επιπλέον «ρ» και στο τέλος ακουγόταν σαν *Γουόρ-σινγκτον*.¹ Έλεγε εκεί *δα* αντί για *εκεί πέρα* και *τσούπρα* αντί για *κοπέλα*.

Οι οπαδοί του ισχυρίζονταν ότι έτσι μιλάνε οι απλοί άνθρωποι του Γουαϊόμινγκ που δεν ανήκουν στις ελίτ.

Οι επικριτές του αρέσκονταν να επισημαίνουν ότι, εφόσον τα δικαστήρια είχαν ακυρώσει όλες σχεδόν τις πολιτικές ενέργειές του στο Γουαϊόμινγκ, το νομοθετικό ιστορικό του ήταν, ουσιαστικά, μηδενικό. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν φαινόταν να έχει σημασία για εκείνους που εξακολουθούσαν να πληρώνουν 500 δολάρια το πιάτο στις εκδηλώσεις που έκανε για συγκέντρωση χρημάτων (τις οποίες, παρεμπιπτόντως, αποκαλούσε «μασαμπούκες») και 10.000 δολάρια για κάθε διάλεξή του και 30 δολάρια για το δερματόδετο βιβλίο του, *Η καρδιά ενός αληθινού Αμερικάνου*, φουσκώνοντας τον «κορβανά» του, όπως αρέσει στους δημοσιογράφους να τον αποκαλούν, για μια «μελλοντική ίσως υποψηφιότητα για την προεδρία».

Και τώρα ο κυβερνήτης είχε δεχθεί επίθεση, αν και κανείς δεν φαίνεται να γνωρίζει με ποιον τρόπο του επιτέθηκαν, με τι του επιτέθηκαν, ποιος του επιτέθηκε ή αν είχε τραυματιστεί απ' την επίθεση. Οι παρουσιαστές των ειδήσεων κάνουν υποθέσεις για την πιθανή ζημιά που μπορεί να προκαλέσει το να σου έρθει ένα ρουλεμάν ή ένας βώλος με μεγάλη ταχύτητα στο μάτι. Συζητούν περί αυτού για δέκα ολόκληρα λεπτά, με διαγράμματα να δείχνουν πώς μια μικρή μάζα που κινείται με ταχύτητα κοντά στα εκατό χιλιόμετρα την ώρα μπορεί να διασπάσει τη μεμβράνη του ματιού. Όταν εξαντλείται αυτό το θέμα, διακόπτουν για διαφημίσεις. Προωθούν το επερχόμενο ντοκιμαντέρ τους για την επέτειο των δέκα χρόνων από την 11η Σεπτεμβρίου, με τίτλο *Ημέρα τρόμου, δεκαετία πόλεμου*. Και περιμένουν.

Τότε συμβαίνει κάτι που σώζει το δελτίο από την απραξία στην οποία είχε περιέλθει: Ο παρουσιαστής επανεμφανίζεται και ανακοινώνει ότι ένας αυτόπτης μάρτυρας βιντεοσκόπησε το φοβερό συμβάν και το ανέβασε στο διαδίκτυο.

Και να λοιπόν το βίντεο που πρόκειται να παιχτεί πολλές χιλιάδες φορές στην τηλεόραση την ερχόμενη εβδομάδα, που θα συγκεντρώσει εκατομμύρια προβολές και θα γίνει το τρίτο πιο δημοφιλές βίντεο του μήνα στο διαδίκτυο, μετά από το νέο μουσικό βιντεοκλίπ της έφηβης ποπ-σταρ Μόλυ Μίλερ και το σινγκλ της «Κάνε το κομμάτι σου», και ένα οικογενειακό βίντεο ενός νηπίου που γελάει μέχρι να πέσει κάτω. Ιδού τι συμβαίνει:

Το βίντεο αρχίζει με μια ασπρίλα και τον ήχο του ανέμου που φυσάει στο εκτεθειμένο μικρόφωνο, έπειτα δάχτυλα ψαχουλεύουν και πατάνε το μικρόφωνο, δημιουργώντας ήχους που είναι σαν να βγαίνουν από θαλασσινό κοχύλι, καθώς η κάμερα προσαρμόζει το διάφραγμα της στην ηλιόλουστη μέρα και η ασπρίλα μετατρέπεται σε έναν γαλανό ουρανό, ένα ακαθόριστο πράσινο, φλου, που πρέπει να είναι το γρασίδι, κι έπειτα μια φωνή, μια αντρική φωνή, δυνατή και πολύ κοντά στο μικρόφωνο: «Γράφει; Δεν ξέρω αν γράφει».

Η εικόνα εστιάζει τη στιγμή ακριβώς που ο άντρας στρέφει την κάμερα στα πόδια του. Λέει, εκνευρισμένος και αγανακτισμένος: «Γράφει; Πού το δείχνει;» Και μετά, μια γυναικεία φωνή, πιο ήρεμη, μελωδική, ατάραχη, λέει: «Κοίτα πίσω. Τι λέει πίσω;» Και ο άντρας ή φίλος της ή ό,τι της είναι τέλος πάντων, ο οποίος δεν μπορεί να κρατήσει σταθερή την εικόνα, λέει: «Μπορείς απλά να με βοηθήσεις;» με αυτό τον επιθετικό και καταγγελτικό τρόπο που έχει σκοπό να διαμηνύσει πως για όποιο πρόβλημα αντιμετωπίζει με την κάμερα η ευθύνη είναι δική της. Όσο συμβαίνουν όλα αυτά, το βίντεο είναι ένα κουνημένο, ζαλιστικό κοντινό πλάνο των παπουτσιών του άντρα. Χοντρά άσπρα μποτάκια. Ασυνήθιστα λευκά και φαινομενικά καινούργια. Ίσως στέκεται πάνω σε ένα τραπέζι για πικνίκ. «Τι λέει στο πίσω μέρος;» ρωτάει η γυναίκα.

«Πού; Ποιο πίσω μέρος;»

«Στην οθόνη».

«Ξέρω», απαντάει. «Πού στην οθόνη;»

«Κάτω δεξιά», του λέει με τέλεια αυτοκυριαρχία. «Τι λέει;»

«Λέει R».

«Αυτό σημαίνει ότι γράφει».

«Τι ηλίθιο», λέει εκείνος. «Γιατί δεν λέει *Oh*;»

Η εικόνα μετακινείται από τα παπούτσια του σε κάτι που μοιάζει με πλήθος ανθρώπων σε μέση απόσταση.

«Να 'τος! Κοίτα! Αυτός είναι! Να 'τος!» φωνάζει ο άντρας. Γυρίζει την κάμερα και, όταν επιτέλους καταφέρνει να την κρατήσει σταθερή, εμφανίζεται ο Σέλντον Πάκερ, γύρω στα τριάντα μέτρα μακριά, περικυκλωμένος από στελέχη και σεκιουριτάδες. Τα πλήθος είναι αραιό. Οι άνθρωποι στο προσκήνιο συνειδητοποιούν ξαφνικά ότι κάτι συμβαίνει, ότι βρίσκεται κοντά κάποιος διάσημος. Ο καμεραμάν πλέον φωνάζει: «Κύριε Κυβερνήτα! Κύριε Κυβερνήτα! Κύριε Κυβερνήτα! Κύριε Κυβερνήτα! Κύριε Κυβερνήτα! Κύριε Κυβερνήτα!» Η εικόνα αρχίζει και πάλι να τρέμει, μάλλον επειδή ο τύπος χαιρετάει ή χοροπηδάει ή και τα δύο.

«Πώς ζουμάρει αυτό το μαραφέτι;» ρωτάει.

«Πατάς το *Zoom*», απαντάει η γυναίκα. Κι έτσι η εικόνα αρχίζει να ζουμάρει, πράγμα που προκαλεί ακόμα περισσότερα προβλήματα εστίασης και έκθεσης. Για την ακρίβεια, ο μόνος λόγος που τα πλάνα αυτά έχουν οποιαδήποτε χρησιμότητα για την τηλεόραση είναι επειδή ο άντρας εντέλει δίνει την κάμερα στη σύντροφό του, λέγοντας: «Παρ' τη, να τελειώνουμε». Και σπεύδει να σφίξει το χέρι του κυβερνήτη.

Αργότερα, όλη αυτή η φλυαρία θα κοπεί στο μοντάζ, κι έτσι το κλιπ που θα αναπαραχθεί εκατοντάδες φορές στην τηλεόραση θα αρχίζει από αυτό το σημείο, με την εικόνα παγωμένη, καθώς το δελτίο ειδήσεων θα βάλει ένα κόκκινο κυκλάκι γύρω από μια γυναίκα που κάθεται σε ένα παγκάκι στα δεξιά της οθόνης. «Αυτή φαίνεται πως είναι η δράστης», λέει ο παρουσιαστής. Τα μαλλιά της είναι λευκά, είναι γύρω στα εξήντα, κάθεται και διαβάει ένα βιβλίο, σε καμία περίπτωση κάτι ασυνήθιστο, σαν κομπάρσος σε ταινία που γεμίζει το κάδρο. Φοράει ένα ανοιχτό γαλάζιο πουκάμισο πάνω από ένα φανελάκι, μαύρο κολάν που μοιάζει ελαστικό και βγαλμένο από μάθημα γιόγκα. Τα κοντά μαλλιά της είναι ανακατεμένα και πέφτουν, καρφάκια, στο μέτωπό της. Μοιάζει να έχει αθλητικό σώμα – αδύνατη, αλλά και μυώδης. Παρατηρεί τα τεκταινόμενα γύρω της. Βλέπει τον κυβερνήτη να πλησιάζει και κλείνει το βιβλίο της και σηκώνεται και παρακολουθεί. Βρίσκεται στην άκρη του κάδρου, μοιάζοντας, κατά τα φαινόμενα, να προσπαθεί να αποφασίσει τι να κάνει. Έχει τα χέρια στη μέση. Δαγκώνει το χείλος της. Μοιάζει σαν να ζυγίζει τις επιλογές της. Το ερώτημα που φαίνεται να θέτει η στάση αυτή είναι: *Να το κάνω;*

Τότε, αρχίζει να βαδίζει, γρήγορα, προς τον κυβερνήτη. Έχει παρατήσει το βιβλίο της στο παγκάκι και περπατάει, με μεγάλες δρασκελιές, όπως κάνουν οι κάτοικοι των προαστίων όταν γυροφέρνουν τα εμπορικά κέντρα. Μόνο που τα χέρια της μένουν σταθερά στο πλάι, οι παλάμες της έχουν γίνει γροθιές. Πλησιάζει τον κυβερνήτη που βρίσκεται σε απόσταση βολής και, εκείνη τη στιγμή, συμπτωματικά, το πλήθος ανοίγει, και από την προνομιούχα θέση της κινηματογραφίστριας μας, φαίνεται ότι η γυναίκα έχει καθαρό πεδίο βολής προς τον κυβερνήτη. Η γυναίκα στέκεται πάνω στο μονοπάτι με τα χαλίκια και κοιτάει κάτω και λυγίζει τα γόνατα και μαζεύει μια χούφτα πέτρες. Οπλισμένη κατ' αυτό τον τρόπο, φωνάζει – και αυτό είναι ξεκάθαρο, καθώς ο αέρας κοπάζει ακριβώς αυτή τη στιγμή και το πλήθος μοιάζει να σιωπά, λες και όλοι ξέρουν τι θα συμβεί και έτσι θέλουν να κάνουν τα πάντα για να το δουν. Η γυναίκα φωνάζει: «Γουρούνι!» Και μετά πετάει τις πέτρες.

Στην αρχή, επικρατεί σύγχυση, καθώς οι άνθρωποι γυρνάνε για να δουν από πού έρχονται οι φωνές ή τινάζονται και τραντάζονται καθώς τους χτυπάνε οι πέτρες. Μετά, η γυναίκα μαζεύει άλλη μια χούφτα πέτρες και τις πετάει, και σκύβει και πετάει, και σκύβει και πετάει, σαν παιδί που τα δίνει όλα σ' ένα χιονοπόλεμο. Το μικρό πλήθος σκύβει να προφυλαχθεί και μητέρες προστατεύουν τα πρόσωπα των παιδιών τους και ο κυβερνήτης διπλώνεται στα δύο, με το χέρι του να σκεπάζει το δεξί του μάτι. Και η γυναίκα συνεχίζει να πετάει πέτρες μέχρι που η ασφάλεια του κυβερνήτη τη φτάνει και την ανατρέπει. Για την ακρίβεια, δεν την ανατρέπουν, αλλά μάλλον την αγκαλιάζουν και τη ρίχνουν στο έδαφος, σαν αποκαμωμένοι παλαιστές.

Και αυτό είναι όλο. Ολόκληρο το βίντεο διαρκεί λιγότερο από ένα λεπτό. Μετά τη μετάδοση, συγκεκριμένα δεδομένα γίνονται σύντομα γνωστά. Ανακοινώνεται το όνομα της γυναίκας: Φαίη Άντερσον-Άντερσον, το οποίο οι πάντες στα δελτία ειδήσεων προφέρουν λανθασμένα «Άντερσον-Άντερσον», κάνοντας παραλληλισμούς με άλλα διαβόητα διπλά ονόματα, κυρίως το «Σιρχάν Σιρχάν».² Γρήγορα διαπιστώνεται ότι είναι νηπιαγωγός στο τοπικό σχολείο, πράγμα που εφοδιάζει με πυρομαχικά ορισμένους αναλυτές για να πουν ότι το περιστατικό δείχνει πώς η ριζοσπαστική προοδευτική ατζέντα έχει καταλάβει τη δημόσια παιδεία. Ο τίτλος αλλάζει σε ΔΑΣΚΑΛΑ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΥΒ. ΠΑΚΕΡ! για μία ώρα περίπου, μέχρι που κάποιος καταφέρνει να βρει μια εικόνα που υποτίθεται ότι δείχνει τη γυναίκα να συμμετέχει σε μια διαδήλωση το 1968. Στη

φωτογραφία, κάθεται σε ένα πάρκο, μαζί με χιλιάδες άλλους, μια μεγάλη αδιαφοροποίητη μάζα ανθρώπων, πολλοί από τους οποίους κρατάνε αυτοσχέδια πανό ή πλακάτ, και ένας από αυτούς ανεμίζει μια αμερικανική σημαία. Η γυναίκα κοιτάζει τον φωτογράφο νυσταλέα πίσω από τα μεγάλα στρογγυλά γυαλιά της. Γέρνει στα δεξιά της σαν να ακουμπάει πάνω σε κάποιον που είναι σχεδόν εκτός κάδρου – το μόνο που φαίνεται είναι ένας ώμος. Στα αριστερά της, μια γυναίκα με μακριά μαλλιά και στρατιωτικό αμπέχονο κοιτάει απειλητικά τον φωτογραφικό φακό πάνω από ασημένια γυαλιά ηλίου.

Ο τίτλος αλλάζει σε ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΕΤΙΣ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΥΒ. ΠΑΚΕΡ!

Και σαν να μην είναι ήδη αρκετά πικάντικη η ιστορία, συμβαίνουν δύο πράγματα προς το τέλος της εργασιμής ημέρας, που την εκτοξεύουν στην κουτσομπολίστικη στρατόσφαιρα. Πρώτον, μεταδίδεται ότι ο κυβερνήτης Πάκερ χειρουργείται εσπευσμένα στο μάτι. Και δεύτερον, ξεθάβεται μια φωτογραφία της αστυνομίας που δείχνει ότι η γυναίκα είχε συλληφθεί το 1968 –αν και ποτέ δεν της απαγγέλθηκαν επίσημες κατηγορίες ούτε καταδικάστηκε ποτέ– για *πορνεία*.

Αυτό πια πάει πολύ! Πώς είναι δυνατόν να εκφράσει όλες αυτές τις απίθανες λεπτομέρειες ένας και μοναδικός τίτλος; ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΡΙΑ ΧΙΠΙΣΣΑ ΠΟΡΝΗ ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΥΦΛΩΝΕΙ ΤΟΝ ΚΥΒ. ΠΑΚΕΡ ΣΕ ΒΑΡΒΑΡΗ ΕΠΙΘΕΣΗ!

Οι ειδήσεις παίζουν και ξαναπαίζουν το κομμάτι του βίντεο όπου τραυματίζεται ο κυβερνήτης. Το μεγεθύνουν και έτσι φαίνεται θολό και πιξελιασμένο σε μια γενναία προσπάθεια να δείξουν σε όλους την ακριβή στιγμή που ένα αιχμηρό χαλίκι συντρίβεται πάνω στον κερατοειδή χιτώνα του δεξιού του ματιού. Οι σχολιαστές διαφωνούν για τη σημασία της επίθεσης και για το αν αποτελεί απειλή για τη δημοκρατία. Ορισμένοι αποκαλούν τη γυναίκα τρομοκράτισσα, άλλοι λένε ότι το περιστατικό δείχνει πόσο πολύ έχει εκπέσει ο πολιτικός λόγος μας, και άλλοι ότι ο κυβερνήτης λίγο πολύ πήγαινε γυρεύοντας, κάνοντας μια τόσο απερίσκεπτη σταυροφορία υπέρ της οπλοκατοχής. Γίνονται συγκρίσεις με την οργάνωση Γουέδερ Αντεργκράουντ και τους Μαύρους Πάνθηρες.³ Η Εθνική Ένωση Οπλοκατοχής της Αμερικής εκδίδει ανακοίνωση λέγοντας ότι η επίθεση δεν θα είχε συμβεί ποτέ αν ο κυβερνήτης Πάκερ είχε μαζί του το περίστροφό του. Εν τω μεταξύ, οι άνθρωποι που δουλεύουν στα γραφεία τους πίσω από τον παρουσιαστή των ειδήσεων, δεν φαίνεται αυτή τη στιγμή να δουλεύουν περισσότερο ή λιγότερο απ' ό,τι νωρίτερα.

Χρειάζεται να περάσουν περίπου σαράντα πέντε λεπτά για να της κολλήσει ένας ξύπνιος κειμενογράφος το προσωνόμιο «Η Αγανακτισμένη», το οποίο σπεύδουν να υιοθετήσουν όλα τα δίκτυα και να το ενσωματώσουν στα ειδικά σήματα που φτιάχνουν για την κάλυψή τους.

Η ίδια η γυναίκα κρατείται σε μια φυλακή στο κέντρο, περιμένοντας να της απαγγελθούν κατηγορίες και δεν είναι διαθέσιμη για δηλώσεις. Χωρίς τη δική της εξήγηση, το αφήγημα της ημέρας σχηματίζεται όταν οι γνώμες και οι υποθέσεις συνδυάζονται με μερικά δεδομένα προκειμένου να δημιουργήσουν μια υπεριστορία που κολλάει στο μυαλό των ανθρώπων: Η γυναίκα είναι πρώην χίπισσα και νυν ριζοσπάστρια αριστερή που μισεί τον κυβερνήτη τόσο πολύ που, σε μια προμελετημένη ενέργεια, παραφύλαγε στο πάρκο για να του επιτεθεί βάνουσα.

Μόνο που αυτή η ιστορία διαθέτει ένα εξόφθαλμο λογικό κενό, το οποίο είναι ότι η βόλτα του κυβερνήτη στο πάρκο ήταν μια αυθόρμητη κίνηση που δεν γνώριζε ούτε η ασφάλειά του. Συνεπώς, η γυναίκα δεν θα μπορούσε να ξέρει ότι θα ερχόταν στο πάρκο, κι έτσι θα ήταν αδύνατο να του στήσει ενέδρα. Παρ' όλα αυτά, αυτή η αντίφαση χάνεται τελείως μέσα στα πιο πικάντικα ρεπορτάζ και ποτέ δεν διερευνάται σοβαρά.